

NEVERNIGHT

öröknappal

JAY KRISTOFF

„Gyilkosság,
mágia, erotika
és humor.”

– Booklist

fine
selection

JAY KRISTOFF

NEVERNIGHT

ö r ö k n a p p a l

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

CAVEAT EMPHOR^{*}

Az emberek gyakran összeszarják magukat a haláluk pillanatában.

Az izmaik ellazulnak, a lelkük szabadon szárnyal, minden más pedig csak... kicsúszik. Közönségük halál iránti rajongása ellenére a színműtrók ezt ritkán említik meg, amikor hősük kileheli a lelkét hősnője karjai közt; nem a főszereplő combjai közül szivárgó salakra hívják fel a figyelmet, és nem is arra, hogy a lány szeme könnybe lábad a bűz hatására, amint a búcsúcsókra lehajol.

Figyelmeztetésként megemlítem, ó, kedves barátok, hogy a narrátorotok nem ilyen visszafogott. És ha a vérontás kellemetlen valóságára undor fogna el titeket, legyetek tudatában, hogy a kezetekben tartott könyv lapjai egy olyan lány történetét mesélik el, aki úgy rendeltetett a gyilkolásra, mint maestrók a zeneszerzésre. Aki azt tette a boldog végekkel, amit a fűrészpenge tesz a bőrrel.

Maga a lány is halott most már – mind a gonoszoknak, mind az igazaknak fülig érne a szájuk, ha ezt hallhatnák. A köztársaság romokban hever mögötte. A Hidak és Csontok városa a tenger fenekére süllyedt a keze nyomán. Mégis, biztos vagyok benne, hogy megtalálná a módját, hogyan végezen velem, ha megtudná, hogy ezeket a sorokat papírra vetem. Vágjon fel, és

^{*} Óvakodj, olvasó! (A ford. megjegyzése)

hagyjon itt az éhes Sötétségnek, de akkor is azt gondolom, hogy valakinek legalább meg kellene próbálnia eloszlatni a róla terjesztett hazugságokat. Rajta keresztül. Általa.

Valakinek, aki igazán ismerte őt.

A lányt, akit Sápadt Leánynak neveztek. Vagy Királycsinálónak. Vagy Varjúnak. De leggyakrabban egyáltalán semminek sem. A gyilkosok gyilkosa, akinek halállistáját csak az istennő és én ismerem igazán. Híres vagy hírhedt lett-e miatta a végén? A sok halál miatt? Bevallom, sosem láttam a különbséget. Ugyanakkor én soha nem így láttam a dolgokat, ahogy ti.

Sosem éltem igazán abban a világban, amit ti a sajátotoknak neveztek.

És valójában ő sem.

Azt hiszem, ezért szerettem.

1 Könyv

AMIKOR MINDEN VÉRES

J. FEJZLT

AZ ELSŐK

A fiú gyönyörű volt.

Karamellszínű, sima bőr, mézédés mosoly. Makrancos, fekete fürtök. Erős kezek, kemény izmok, és a szeme, ó, Leányok, a szeme! Ötezer öl mélységű. Még akkor is vele nevetnél, ha épp vízbe fojtana.

Ajka melegen és lágyan tapadt a lányéra. Egymásba fonódva álltak meg a Suttogások hídján, lila pír súrolta az égbolt görbületét. A fiú keze végigkalandozott a hátán, áramlatként csiklandozva a bőrét. Nyelvének pihekönynyű játékára a lány remegni kezdett, a szíve majd kiugrott a helyéről, és belül érezte a gyöttrő vágyat.

Majd szétrebbentek, mint a táncosok, mielőtt véget ér a zene, a húrokon azonban még érezhető a monoton vibrálás. A lány kinyitotta a szemét. Látta, hogy a fiú visszanéz rá a szürkületben. Alattuk csobogott a csatorna vize, lassú folyama az óceánba vérzett. Épp ahogy a lány kívánta. Pont, ahogy akarta. Imádkozott, hogy ne fulladjon meg.

Az utolsó öröknappala ebben a városban. Az egyik fele nem érzett kedvet a búcsúzásához. De mielőtt itt hagyta volna, tudni akarta. Tartozott magának legalább ennyivel.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a fiú.

A lány a szemébe nézett.

Megfogta a kezét.

– Biztos vagyok – suttogta.

A férfi visszataszító volt. Kérges bőr, borosta, hájas nyakba belevesző kicsi áll. Száján nyál csorgott, whiskey-pír borította az arcát, és a szeme, ó, Leányok, a szeme! Kék, mint a nap perzselte égbolt. Ragyogó, mint a csillagok a mélysötét csendjében.

Ajka a kupán, az utolsó cseppet itta ki, ahogy a zene és a nevetés egyre hangosabb lett körülötte. Egy pillanatig még a taverna közepén imbolygott, majd egy érmét dobott a vasfa pultra, és kitámolygott a napok fényére. Italtól tompa tekintettel végigmérte az előtte elterülő macskaköves utat. Az utcákon egyre többen lettek, ő pedig utat törve magának, másra sem tudott gondolni, csak hogy hazaérjen, és álmatlan alvásba zuhanjon. Nem nézett fel. Nem vette észre a mézsfehérbe és vakolatszürkébe öltözött alakot, aki a szemközti épület tetején, egy kő vízköpőn kuporgott.

A lány figyelte, ahogy a férfi átbiceg a Bajtársak hídján. Harlekin-maszkját felemelte, és előhúzta a szivarkáját. Szegfűszegillatú füst gomolygott a levegőben. Beleborzongott a férfi visszataszító mosolyának és kötelektől durva kezének a látványába, a szíve majd kiugrott a helyéről, és belül érezte a gyötrő vágyat.

Az utolsó öröknappala ebben a városban. Az egyik fele még mindig nem érzett kedvet a búcsúzásához. De mielőtt itt hagyta volna, azt akarta, hogy a férfi tudja. Tartozott neki legalább ennyivel.

Az árnyékok macska alakját öltötték mellette a tetőn. Papírvékony volt, félig áttetsző és fekete, akár a halál. A farka szinte birtoklóan kunkorodott a lány bokája köré. A város vénáin a hűvös víz az óceán felé folydogált. Épp ahogy a lány kívánta. Pont, ahogy akarta. Még mindig imádkozott, hogy ne fulladjon majd meg.

– ...*biztos vagy benne...*? – kérdezte az árnyékmacska.

A lány figyelte, ahogy a célpont az ágya felé cammog.

– Biztos vagyok – suttogta.

A szoba kicsi volt, szinte csupasz, ezt engedhette meg magának. Rózsailatú gyertyákat és egy csokor vízililiomot helyezett a tiszta, fehér ágyneműre, sarkait visszahajtotta, mintha a fiút csábitaná befelé, de az csak mosolygott ezeken a negédes dolgokon.

A lány az ablakhoz ment, s kibámult Istensír hatalmas, régi városára. A fehér márványból és okkersárga téglából épült kecses csúcsokra, melyek a napok égette égboltot csókolták. Északra a vörhenyes menny felé törtek a több száz láb magas Bordák, ahol az ősi csontok között faragott lakásokból apró ablakok tekintettek kifelé a világra. Az üreges Gerincből kifutó csatornák veszett pókok hálóiént szelték cikcakkban a várost. Hosszú árnyékszövet borult a zsúfolt járdákra, ahogy a második nap elhalványult – az első nap már rég eltűnt –, otthagynván a harmadikat, a komor vörös testvért, hogy őrt álljon az öröknappal veszélyei közt.

Ó, bárcsak mélysötét lett volna!

Ha az lenne, a fiú nem látná őt.

Nem tudta biztosan, hogy akarja-e, hogy a fiú lássa őt közben.

A fiú mögéje lépett, friss izzadság és dohányfüst szaga lengte körül. Amint a kezét a lány derekára csúsztatta, az ujjai versengve derítették fel csípőjének rejtelseit. A lány hirtelen nehezebben vette a levegőt, valahol mélyen, egy rég feledett helyen bizsergést érzett. Szempillái pillangószárnyakként verdestek, ahogy a fiú keze előbb a köldöke peremét derítette fel, majd a bordáin játszott tovább, egyre feljebb és feljebb, hogy körülfogja a melleit. Libabőrös lett attól, ahogy a fiú a hajába fújta a levegőt. Gerincét megdöntve nekinyomta magát a fiú kemény ágyékának, miközben fél kezével rakoncátlan fürtjeibe túrt. Képtelen volt lélegezni. Képtelen volt megszólalni. Nem akarta, hogy elkezdődjön, sem azt, hogy véget érjen.

Megfordult, majd sóhajtott, amikor ajkuk újból összeért. Ügyetlenül, iz zadtan és remegve babrált a fiú fodros ingujjának mandzsettagombjaival. Mindkettőjük ingét lehúzta, majd ajkukat egymásra tapasztották, ahogy az ágyra dőltek. Csak ők ketten. Egymáshoz simulva. A lány többé már nem tudta megkülönböztetni a nyögéseiket.

A vágy kínzása elviselhetetlen lett, teljesen elárasztotta, keze remegve derítette fel a fiú tükörsima mellkasának izmait, a kemény, V alakú hús vonalát, mely lefelé vezetett, a nadrágjához. Becsúsztatta ujjait, és megérintette a lüktető forróságot, mely oly kemény volt, akár a vas. Félelmetes. Zavarba ejtő. A fiú felnyögött, és úgy reszketett, mint egy kiscsikó, ahogy simogatta, miközben a nyelve körül sóhajtozott. A lány még soha nem félt ennyire.

Soha az eddig megélt tizenhat éve alatt.

– Bassz meg... – zihálta.

A szoba osztályon felüli volt, amit csak a leggazdagabbak engedhettek meg maguknak. Mégis üres üvegek és hervadt virágok szobroztak az éjjeliszekrényen, a nyomorúság állott levegőjében sorvadva. A lányt vigasztalta a tudat, hogy az ember, akit annyira gyűlöl, minden gazdagsága ellenére mennyire magányos. Az ablakból figyelte, ahogy felakasztja szalonkabátját, és egy üres vizeskancsóra teszi kopott háromágú kalapját. Próbálta meggyőzni magát, hogy képes rá. Hogy rideg és éles, akár a penge.

A szemközti tetőn gubbasztott, lenézett Istensír városára; a vérfoltos macskakövekre, a titkos alagutakra és a ragyogó csontok magasodó katedrálisaira. A felette elterülő égboltot bökdöső Bordákra, a görbe Gerincből szétágazó csatornákra. Hosszú árnyékszövet borult a zsúfolt járdákra, ahogy a második nap elhalványult – az első nap már rég eltűnt –, ott hagyván a harmadikat, a komor vörös testvért, hogy őrt álljon az örök-nappal veszélyei közt.

Ó, bárcsak mélysötét lett volna!

Ha az lenne, a férfi nem látná őt.

Nem tudta biztosan, hogy akarja-e, hogy a férfi lássa őt közben.

A lány ügyes ujjaival magához húzta az árnyékokat. Addig szőtte és fonta a fátyolszerű, fekete szálakat, míg azok köpenyként szét nem terültek a vállán. Eltűnt a világ szeme elől, majdnem átlátszó lett, mint egy folt a városon kirajzolódó körvonalán. A lány átszelte az űrt, mely közte és a férfi ablakpárkánya között húzódott, majd felhúzta magát a szegélyre. Seperc alatt kinyitotta az ablakot, majd az árnyékmacska kíséretében hangtalanul beosont a szobába. Kicsúsztotta a gyilokot az övéből, hirtelen nehezebben vette a levegőt, valahol mélyen, egy rég feledett helyen bizsergést érzett. Észrevétlenül kuporgott egy sarokban, a szempillái pillangószárnyakként verdestek, ahogy figyelte, amint a férfi remegő kézzel megtölt egy poharat.

Zihált, és a korábban tanultak kavaroztak a fejében. A férfi túlságosan kába volt ahhoz, hogy észrevegye – valahol az ezernyi eltört nyak és a hóhér dallamára táncot járó ezernyi láb emléke között bolyongott. A lány ujjpercei elfehéredtek a tör markolatán, ahogy a homályból figyelt. Képtelen volt lélegezni. Képtelen volt megszólalni. Nem akarta, hogy elkezdődjön, sem azt, hogy véget érjen.

A férfi felsőhajtott, majd ügyetlen, izzadt és remegő kézzel kortyolt a pohárból, fodros ingujjának mandzsettagombjaival babrálva. Lehúzta az ingét, átbicegett a szobán, s az ágyra dőlt. Csak ők ketten, együtt lélegezve. A lány azt már nem tudta megmondani, hogy melyikük fejezi be hamarabb.

A csend elviselhetetlen lett, kiverte a verejték, ahogy a sötétség megremegett. Emlékeztette magát, hogy ő valójában kicsoda, mit tett korábban ez a férfi, és ha ő elbukna, mindez elvarratlan maradna. Megacélozta akaratát, ledobta az árnyékokból szőtt köpenyét, és kilépett a sarokból, hogy szembenézzen vele.

A férfi levegő után kapott, és úgy reszketett, mint egy kiscsikó, amint a lány a vörös napok fényébe ért, egy harlekin mosolya alá rejtve a sajátját.

A lány még soha nem látott senkit ennyire félni.

Soha az eddig megélt tizenhat éve alatt.

– Bassza meg... – zihálta a férfi.

A fiú bokáig letolt nadrágban mászott rá. Ajkai a nyakán, a lány szíve pedig majd kiugrott a helyéről. Egy örökkévalóság telt el valahol az akarom és a félek, az imádom és a gyűlölöm között. Majd megérezte a fiút, a forróságát és a keménységét, ahogy a lába közötti puha résznek feszült. Vett egy nagy levegőt, talán hogy mondjon valamit (de mégis mit mondhatna?), aztán jött a fájdalom, a fájdalom, ó, Leányok, hogy fáj! Érezte magában a fiút – az benne volt –, olyan kemény és igazi, hogy nem tudta megállni, hogy fel ne kiáltson, az ajkába harapott, hogy tompítsa az áradatot.

A fiú figyelmetlen volt, óvatlan, teljes súlyával a lányra nehezedett, ahogy újra és újra beléhatolt. Az, amit a lány átélt, nem azokra az édes képekre hasonlított, amiket ehhez a pillanathoz elképzelt. Szétvetett lábakkal és görcsben álló gyomorral rugdosta a matracot, azt akarta, hogy a fiú hagyja abba. Várjon.

Ennek tényleg így kell érződnie?

Tényleg ilyennek kell lennie?

Ha később minden kudarcba fulladna, ez lenne a lány utolsó öröknappala ezen a világon. És tudta, hogy az első mindig a legrosszabb. Úgy gondolta, készen áll; eléggé lágy, eléggé nedves, eléggé akarja. Hogy mindaz, amit az utcalányok kacarászva, mindentudó pillantásokkal mondtak, az neki majd más lesz.

– Csukd be a szemed! – tanácsolták. – Hamar túl leszel rajta.

De a fiú olyan nehéz volt, ő pedig próbált nem sírni, és azt kívánta, bár csak ne így történne. Álmodott erről, s azt remélte, hogy különleges lesz. De most, hogy elérkezett, esetlen, zavaros dolognak tartotta. Se magik, se tűzijáték, se valódi gyönyör. Csak a mellére nehezedő fiú és a lüktető fájdalom, amit okoz. Lehunyta a szemét, zihált, vonaglott, és várta, hogy a fiú végezzen.

Ő az ajkát a lányéhoz préselte, kezét az arcára szorította. És abban a pillanatban megérezte – édes bizsergés fogta el, minden furcsaság, a légszomj és a fájdalom ellenére. Viszonozta a csókot, és érezte, ahogy a forróság előnti és megtölti belül, amint a fiú izmai megfeszülnek. A fiú a lány hajába fúrta az arcát, beleremegett a gyönyörbe, végül a testére omlott, elernyedve, csatakosan, erőtlenül.

Ő csak feküdt alatta, nehezen lélegzett. Ajkáról lenyalta a fiú verejtékét. Felsóhajtott.

A fiú legurult róla, összegyűrve a lepedőt, ahogy elterült mellette. Ahogy a lány a lába közé nyúlt, nedvességet és fájdalmat érzett. Elkenődött az ujjá hegyén és a combján. A tiszta fehér lepedőn, visszahajtott sarkokkal, mintha a fiút csábítaná befelé.

Vér.

– Miért nem mondtad, hogy ez lesz az első? – kérdezte a fiú.

A lány egy szót sem szólt. Az ujjhegyein fénylő vöröset bámulta.

– Sajnálom – suttogetta a fiú.

Erre a lány ránézett.

Majd rögtön elfordult.

– Semmit sem kell sajnálnod.

Térdével az ágyhoz szegezte a férfit. Az ő keze a lány csuklóján, a lány gyilkolja a férfi torkán. Egy örökkévalóság telt el valahol a küzdelem és a sziszegés, a harapások és a könyörgés között. Végül a penge hazatalált, éles volt, és bámulatosan kemény, ahogy áthatolt a nyakon, és beleállt a gerincbe. A férfi levegő után kapott, talán hogy mondjon valamit (de mégis mit mondhatna?), és a lány látta a szemében – a fájdalmat, a fájdalmat, ó, Leányok, hogy *fájt!* A férfiban volt – a lány volt benne –, keményen szúrt, miközben ő kiáltani próbált, kezét pedig a szájára tette, hogy tompítsa az áradatot.

A férfi pánikba esett, elszántan kapkodott a lány maszkja után, miközben az megforgatta benne a pengéjét. Az, amit a lány átélt, nem azokra a

szörnyű képekre hasonlított, amiket ehhez a pillanathoz elképzelt. A férfi szétvetett lábakkal rugdosta a matracot, miközben a nyakából vér spricelt, és azt akarta, hogy a lány hagyja abba. Várjon.

Ennek tényleg így kell érződnie?

Tényleg ilyennek kell lennie?

Ha később minden kudarcba fulladna, ez lenne a lány utolsó öröknappala ezen a világon. És tudta, hogy az első mindig a legrosszabb. Úgy gondolta, nem áll készen; nem elég erős, nem elég rideg, hogy a vén Mercurio bátorító szavai nem fognak működni nála.

– Csak lélegezz! – tanácsolta. – Hamar túl leszel rajta.

A férfi vergődött, a lány lefogta, és azon töprengett, hogy vajon mindig ilyen lesz-e. Korábban úgy képzelte, véteknek érződik majd ez a pillanat. Tizednek, amit meg kell fizetni, nem olyan momentumnak, amit élvezni kell. De most, hogy elérkezett, gyönyörű, szinte művészi afférnak találta. Ahogy a férfi gerince ívbe hajlott alatta. A szemében látott félelem, ahogy letépte a lány maszkját. A hazaküldött penge ragyogása, a keze a férfi száján, miközben anyai hangon csitította, várva, hogy bevégezze.

Ő a lány arcát karmolta, lehetetlenség gusztustalan bűze és szarszag töltötte meg a szoba levegőjét. És abban a pillanatban megérezte az iszonyat szülte kegyelmet, bár a férfi százszor is ezt a véget érdemelte. Visszahúzta a pengéjét, majd belemélyesztette a férfi mellkasába, a kezén forróságot érzett, ami elárasztott és elmosott mindent, ahogy a férfi izmai megfeszültek. Megragadta a lány ujjait, és kilehelte a lelkét, közben a teste leomlott a lány alatt, elernyedve, csatakosan, erőtlenül.

A lány nehezen lélegzett, ahogy rajta ült. Sós és fémes ízt érzett. Felsóhajtott.

Ahogy legurult a testről, összegyűrte a lepedőt. Megérintette a nedvességet a saját arcán, és meleget érzett. Elkenődött a kezén és az ajkán.

Vér.

– *Hallj meg engem, Niah!* – suttogta. – *Hallj meg engem, Anya! Legyen ez a hús az étked. Ez a vér a borod. Ezt az életet, ezt a véget neked áldozom. Tartsd őt közel!*

Az árnyékmacska az ágytámlán ülve figyelt. Úgy nézett a lányra, ahogy csak a szem nélküliek tudnak. Nem szólt egy szót sem.

Nem volt rá szükség.

Tompa napfény a lány bőrén. Hollőfekete haja izzadságtól csatakosan lógott a szemébe. Felhúzta bőrnadrágját, belebújt a vakolatszürke ingébe, fölrántotta farkasbőr csizmáját. Meggyötört volt. Bemocskolódtott. De valahogy boldog is. Közel az elégedettséghez.

– A szobát kifizettem a mai öröknappalra – mondta. – Ha maradni akarsz. A szépfiú, kezével az állát támasztva, az ágy másik feléről figyelte.

– És a pénzem?

A lány a tükör melletti erszény felé intett.

– Fiatalabb vagy, mint a kuncaftjaim általában – mondta a fiú. – Nem sok szűzzel van dolgom.

A lány megnézte magát a tükörben – sápadt bőr és sötét szemek. Fiatalabbnak tűnt a koránál. A bőrén száradó bizonyíték ellenére egy pillanatra nehezebbre esett másnak gondolni magát, mint egy lánynak. Egy gyenge és reszkető lánynak, akinek tizenhat évnyi nagyvárosi élet után sem sikerült megkeményednie.

Az ingét a nadrágjába tűrte. Ellenőrizte a harlekinmaszkot a köpenyében. A gyilokját az övében. Ragyogó volt, és éles.

A hóhér hamarosan elhagyja a tavernát.

– Mennem kell – mondta.

– Kérdezhetnék valamit, mi dona?

– ...Kérdezd hát.

– Miért én? Miért most?

– Miért ne?

– Ez nem igazi válasz.

– Arra gondolsz, hogy tartogatnom kellett volna magam, igaz? Arra, hogy valami ajándék vagyok, amit meg lehet kapni? Most már mindörökre beszennyezve?

A fiú nem válaszolt, nézte a lányt, feneketlen tekintettel. Szép, mint egy kép. A lány kivett egy szivarkát az ezüstdobozából. Az egyik gyertya felett meggyújtotta. Mélyen beleszívott.

– Csak tudni akartam, milyen – mondta végül. – Arra az esetre, ha meghalok.

Majd vállat vont, kifújta a sűrke füstöt.

– Most már tudom.

Azzal belépett az árnyak közé.

Tompa napfény a lány bőrén. Vakolatszürke köpenyt terített a vállára, hogy árnyékot biztosítson magának a baljós fényben. A Kolduskirály piazzájának egyik márvány boltíve alatt állt, a harmadik nap arcatlanul függött az égbolton. A kezén levő vérfoltokban a hóhér halálának, a nadrágján levő foltokban pedig a szépfiú ajkának emléke száradt. Meggyötört volt. Sőhajtozó. De valahogy boldog is. Közel az elégedettséghez.

– Látom, nem haltál meg.

A vén Mercurio a boltív másik feléről nézte őt, háromszögletű kalapját az arcába húzta, szivarka lógott a szájából. Valahogy kisebbnek tűnt. Soványabbnak. Öregebbnek.

– Próbálkozásból nem volt hiány – válaszolta a lány.

A férfira nézett: bemocskolt kéz és tompa tekintet. Öregebbnek tűnt a koránál. És a bőrén száradó bizonyíték ellenére most egy pillanatra nehezére esett másnak gondolnia magát, mint egy lánynak. Egy gyenge és reszkető lánynak, akinek a vénember hatévnnyi gyámsága alatt sem sikerült megkeményednie.

– Sokáig nem látlak, ugye? – kérdezte a lány. – Talán sosem látlak többé.

– Ezt eddig is tudhattad – felelte a vénember. – Te választottad ezt.

– Nem vagyok benne biztos, hogy valaha is volt választásom – mondta a lány.

Kinyitotta a markát, juhbőr erszény volt a tenyerében. A vénember elvette, s az egyik tintás ujjával elkezdte számolni a tartalmát. Koccanások. Vérfoltok. Huszonhét fog.

– Úgy tűnik, a hóhér elveszített néhányat a találkozásunk előtt – magyarázta.

– Meg fogják érteni. – Mercurio visszadobta a fogakat a lánynak. – Legyél a tizenhetedik mólónál a hatodik harangszóra. Egy dweymi brigantin, a *Trelene Lovagia* vár rád. Ez egy szabad hajó, nem itreyai zászló alatt hajózik. Elvisz téged.

– Oda, ahová nem követhetsz.

– Jól kiképeztelek. Ez csak rólad szól. Septimus első fordulója előtt lépd át a Vörös Templom küszöbét, különben egyáltalán nem lépheted át soha.

– ...Értem.

Az öreg vizenyős szemében gyengédség fénylett.

– A legnagyobb tanítványom vagy azok közül, akiket valaha az Anya szolgálatába küldtem. Terjeszd ki ott a szárnyaidat, és repülj! Akkor újra látni fogsz.

A lány kivette a gyilokot az övéből. Felemelte, és fejet hajtott. A penge sírcsontból készült, fehérén izzott, és olyan kemény volt, mint az acél. A lány szeme borostyánszínnel csillogott a skarlátvörös napfényben.

– Tartsd meg! – A vénember szipogott. – Újra a tiéd. Kiérdemelted. Végre.

A lány végigpásztázta a szemével a kést.

– El kellene neveznem?

– Hát, elnevezheted. De mi haszna lenne?

– Mihaszna? – Megérintette a törzshegyét. – De hiszen ezzel szúrjuk le őket.

– Ó, bravó! Vigyázz, nehogy megvágd magad azzal az éles eszeddel!

– Minden nagyszerű pengének van neve. Ez a szokás.

– Marhaság. – Mercurio visszavette a törzset, kettőjük között tartotta. – A hősöket illeti meg az, hogy nevet adjanak a pengéjüknek, leány. Olyan férfiakat, akikről dalok szólnak, akik köré történeteket szőnek, és a kölykeiket nevezik el utánuk. Neked és nekem az árnyékút jutott. Ha ügyesen táncolod, soha senki nem fogja megtudni a nevedet, hát még a böl-lérkészt az övedben! Pletyka lesz. Suttogás. A gondolat, mely izzadtan veri fel álmukból a világ gazembereit az öröknappal közepén. Az utolsó dolog, ami valaha megtörténhet ezen a világon, leány, az az, hogy valakinek a hőse lesz.

Mercurio visszaadta a kést.

– Te az a lány lesz, akitől a hősök félnek.

A lány elmosolyodott. Mégis hirtelen szörnyű szomorúság lett úrrá rajta. Eltöprengett egy pillanatra. Közel hajolt. Egy könnyű csókkal ajándékozta meg a smirgliszzerű arcot.

– Hiányozni fogsz! – mondta.

Azzal belépett az árnyak közé.

2. FEJEZET

ZENE

Az égbolt sírt.

*Vagy csak úgy tűnt neki. A kicsi lány tudta, hogy a felülről, a szurokfeke-
te pacából zuhogó vizet esőnek hívják – csupán tízéves volt, de elég idős, hogy
ezt tudja. Mégis azt képzelte, hogy könnyek hullanak abból a szürke vattacu-
korarcból. A sajátjához képest olyan hidegek voltak! Sem só, sem csípő érzés.
De igen, az égbolt egész biztosan sírt.*

Mi mást tehetett volna az égbolt egy ilyen pillanatban?

*A lány a fórum felett, a Gerinc tetején állt, sírcsontok fénylettek a lábánál,
hideg szél kapott a hajába. Az embereket összeterelték az alattuk fekvő pia-
zán, mindenki szája tátva, kezük ökölbe szorítva. Háborogtak a fórum köze-
pén álló emelvény miatt, és a lány azon töprengett, hogy ha feldönténék, ak-
kor hazaengednék-e a rabokat a tetejéről.*

Ó, hát nem lenne csodálatos?

*Még sosem látott ennyi embert. Különböző alkatú és magasságú férfiak
és nők, nála alig idősebb gyerekek. Ronda ruhát viseltek, az üvöltésük pedig
megijesztette a kislányt, ezért az anyja kezéért nyúlt, és erősen megszorította.*

*Az anyja látszólag nem vette észre. Tekintetét az emelvényre szegezte, csak-
úgy, mint a többiek. De az anyja nem köpött a hurkok előtt álló férfiak felé,
rohadt ételt sem dobott, és nem szíszegte összeszorított fogakkal, hogy „áruló”.*

Dona Corvere fekete köpenyét az égbolt könnyei áztatták; csak állt ott, akár egy szobor a még üres sírbolt felett.

Még üres. De nem sokáig.

A lány meg akarta kérdezni, hogy az anyja miért nem sír. Nem tudta, hogy mit jelent az „áruló” szó. Azt is meg akarta kérdezni. És mégis, valahogy érezte, ezen a helyen a beszédnek nincs helye. Így csak csendben állt ott.

Inkább figyelt.

Hat férfi állt alul az emelvényen. Az egyik hóhércsuklyában, mélysötétben. A másik papi köpenyben, hófehérben. A maradék négy csuklóján kötél, szemükben lázadás. De ahogy a csuklyás ember hurkot csúsztatott a nyakukra, a lány látta, hogy az engedetlenség eltűnik az arcukról a vérrel együtt. Az elkövetkező években egyre csak azt mondogatják majd neki, hogy milyen bátor ember volt az apja. De most, ahogy lenézett rá a négy emberből álló sor végén állva, tudta, hogy az apja fél.

Még csak tízéves volt, de már ismerte a félelem színét.

A pap előrelépett, botját a padlózathoz ütötte. Szakálla olyan volt, mint a sövény, válla, akár egy ököré. Inkább útonállónak nézett ki, aki meggyilkolt egy szent embert, majd felvette a ruháit. A nyakából lógó láncon a három nap ragyogni próbált, de a síró égbolt felhői nem engedték.

A pap hangja nyúlós volt, mint a tejkaramella, édes és sötét. Az Itreyai Köztársaság elleni bűnökről beszélt. Hütlenségről és hazaárulásról. A szent útonálló a Fényt hívta tanúnak (a lány azon töprengett, hogy a Fénynek vajon volt-e választása), s egymás után megnevezte a négy embert.

– Claudius Valente szenátor.

– Marconius Albari szenátor.

– Gaius Maxinius Antonius tábornok.

– Darius Corvere justicus.

Az apja neve, mint az utolsó hang a valaha hallott legszomorúbb dalban. Könnyek gyűltek a szemébe, elhomályosítva a világot. A háborgó tengerre lenézve mennyire kicsi és sápadt volt az apja! Mennyire egyedül volt. A lány emlékezett rá, hogy milyen volt nem is olyan régen: magas és büszke, ő, olyan erős! A sírcsont páncélja fehér volt, a tél színe. A köpenye biborvörös folyóként terült szét a vállán. Szarkalábak táncoltak ragyogó kék szeme körül, amikor mosolygott.

A páncélt és a köpenyt felváltották a koszos zsákvászon rongyok; az egész arcát érett, lila bogyókra emlékeztető horzsolások borították. Jobb szeme

akkorára duzzadt, hogy kinyitni sem tudta, míg a másikkal a saját lábaira meredt. Annyira szeretne volna, hogy az apja ránézzen! Annyira szeretne volna, hogy hazajöjjen!

– Áruló! – kiáltotta apjának a tömeg. – Táncoltassátok meg!

*A lány nem tudta, hogy mire gondolnak. Nem hallott zenét.**

A szent útonálló a lőréses oromzatra nézett, az ott összegyűlt velőrangúakra és politikusokra. A teljes szenátus megjelent a műsorra, majdnem száz férfi gyűlt össze lila szegélyes díszruhában, könnyörtelenül lefelé bámulva.

A szenátus jobb oldalán fehér páncélt viselő embercsoport állt. Vervörös köpenyben. Kezükből kivonva tartották lánggal körülfont kardjukat. Lumina tiik, így nevezték őket, ezt a lány jól tudta. Apja bajtársai voltak, mielőtt ő elárulta volna őket – feltételezte, hogy ezt teszik az árulók.

Minden olyan lármás volt.

A szenátorok között állt egy gyönyörű, sötét hajú férfi, szúrós fekete tekintettel. Díszruháját a legmélyebb lila szegély díszítette – konzuli öltözet. És a lány is, aki oly keveset tudott, ő, mily keveset tudott, értette, hogy rangos férfi volt. Magasan a papok, a katonák és a zene nélküli táncért bömbölő tömeg fölött állt. Ha ő mondaná, a tömeg elengedné az apját. Ha ő mondaná, a Gerinc darabokra törne, a Bordák a porba hullanának, és Aa, a Fény Istene is becsukná mindhárom szemét, áldott sötétséget bocsátva erre a rémes parádéra.

A konzul előrelépett. A tömeg odalent elcsendesedett. És ahogy a szép ember beszélni kezdett, a lány megszorította az anyja kezét azzal a reménnyel, amit csak a gyerekek ismernek.

– Itt, Istensír városában, a Mindenlító Aa fényében és az Itreyai Szenátus egyhangú ítélete nevében én, Julius Scaeva konzul, bűnösnek nyilvánítom a vádlottakat a mi dicsőséges köztársaságunk ellen elkövetett lázadásban. Egyetlen büntetés létezik csak azok számára, akik elárulják Itreya polgárait. Egyetlen ítélet azoknak, akik még egyszer a királyok béklyójába hajtánák ezt a nagyszerű nemzetet.

A lány visszafojtotta a lélegzetét.

A szíve megremegett.

– ...Halál.

* Akkor még nem tudta, hogyan kell figyelni. Ti, emberek, ritkán teszitek.

Üvöltés. Mintha eső zúdult volna a lányra. Tágra nyílt szemmel fordult el a gyönyörű konzultól, ránézett a szent útonállóra, majd az anyjára – legdrágább anya, állítsd meg őket –, de az anyja szeme az alattuk álló férfira meredt. Csak alsó ajkának remegése árulta el gyötrelmét. A kicsi lány többet már nem tudott elviselni, kiszaladt a száján a belül feltörő sikoly

nemnemnem

és dühe hatására az árnyak megremegtek a fórum területén. A feketeség minden férfi, minden nő és minden gyermek lábánál; a sötétség, melyet az elrejtőző napok vetettek, legyen bár sápadt vagy vékony – el ne vésd, ó, kedves barát! Azok az árnyak reszkettek.

*De egyetlen ember sem vette észre. Egyetlen ember sem törődött vele.**

Dona Corvere nem vette le a szemét a férjéről, miközben magához ragadta a kislányt, és szorosan megölelte. Egy kar a mellénél. Egy kéz a nyakánál. Oly szorosan tartotta, hogy a lány nem tudott megmozdulni. Nem tudott elfordulni. Nem bírt lélegezni.

Képzeld most el őt; az anyát, ahogy a szoknyájához szorítja a lánya arcát. Az anyafarkast felborzolt bundával, amint elrejtí kölykét az alul kibontakozó gyilkosság elől. Megbocsátható lenne, ha így képzelted. Megbocsátható, ám hamis. Mivel a dona kifelé fordította lánya arcát, hogy lássa. Kifelé, hogy megízlelje. A keserű eleség minden falatját. Minden morzsáját.

A lány nézte, ahogy a hóhér egymás után, minden egyes hurkot ellenőriz. Odabicegett az emelvény szélén levő karhoz, és felemelte a csuklyáját, hogy köpjön egyet. A lány az arcára pillantott – sárga fog, szürke borosta, nyúl-száj. Valami felkiáltott benne: Ne nézd, ne nézd, s a lány becsukta a szemét. Az anyja erősebben markolta, suttogása borotvaéles lett.

– Sose hátrálj! – lehelte. – Sose félj!

A lány a mellkasában érezte a szavakat. A legmélyebb, legsötétebb helyen, ahol a gyerekek lehelte remény és a felnőttek gysza elsovadt és szétszóródva elenyészett, mint hamu a szélben.

A lány kinyitotta a szemét.

A férfi ekkor felnézett. Az apja. Csak egy pillantás az eső függönyén át. Gyakran tűnődött az elkövetkező öröknappalok során, hogy mire gondolhatott az apja abban a pillanatban. De nem léteztek szavak, amik áttörtek

* Valami észrevette. Valami törődött vele.

volna azon a sziszegő fátylon. Csak könnyek. Csak a síró égbolt. A hóhér meghúzta a kart, a padló lecsapódott. És rémületére, végül megértette. Végül meghallotta.

A zenét.

A gúnyolódó tömeg gyászindulóját. A megfeszülő kötél ostorcsattogáshoz hasonló hangját. A fuldokló férfiak gluk-gluk-gluk zaját megtörte a szent útonálló és a gyönyörű konzul tapsa, a világ pedig rondává és rohadttá vált. És ahogy az a szörnyű dallam kiteljesedett, lábak rúgkapáltak, arcok lilultak el, az apja táncolni kezdett.

Apu...

– Sose hátrálj! – Hideg duruzsolás a fülében. – Sose félj! És soha ne felejs!

A lány lassan bólintott.

Elszállt belőle a remény.

És végignézte az apja halálát.

A lány a *Trelene Lovagjának* a fedélzetén állt, nézte, ahogy Istensír városa egyre kisebb lesz. A főváros hídjai és katedrálisai elmosódtak, már csak a Bordákat lehetett látni; a tizenhat bordaív több száz láb magasan nyúlt a levegőbe. De ahogy figyelt, és a percekből órák lettek, még azok az óriási csúcsok is a horizont alá süllyedtek, és eltűntek a ködfátyolban.*

Kezét a só marta korlátra tette, körme alatt kérgesre alvadt a vér. Sír-csont gyilok az övében, egy hóhér fogai az erszényében. Sötét szeme visszatükrözte a szeszélyes vörös napot, kisebb, kék testvérének visszfénye még mindig a nyugati égboltot háborgatta.

Az árnyékmacska vele volt. A lány lábánál levő sötétségbe húzódott be, amíg nem volt rá szükség. Tudod, ott hűvösebb volt. Egy okos ember

* A Bordák talán Itreya fővárosának a leglátványosabb jellegzetességei; tizenhat hatalmas, megcsontosodott torony a Hidak és Csontok városának a szívében. A Bordákról azt mesélik, hogy az utolsó titánhoz tartoztak, akit a Fényisten Aa taszított le a trónjáról az itreyai mennyország birtoklásáért folytatott háborúban. Aa megparancsolta híveinek, hogy építsenek egy templomot azon a helyen, ahol a titán a földre zuhant, így emlékezve meg a győzelméről. Ekképpen lettek a város magvai a Fény utolsó ellenségének a sírján elülve.

Furcsa dolog, kedves barát, hogy nincs olyan szentírás vagy könyv, ahol megtalálnád ennek a titánnak a nevét...

talán észrevette volna, hogy a lány árnyéka egy árnyalattal sötétebb, mint másoké. Egy okos ember talán észrevette volna, hogy akár két emberhez is tartozhatott volna, olyan sötét volt.

Szerencsére okos emberekből hiány volt a *Lovag* fedélzetén.

A lány nem volt egy csinos jószág. Ó, a mendemondák, amiket arról az orgyilkosról hallottál, aki lerombolta az Itreyai Köztársaságot, kétségkívül földöntúlinak írják le a szépségét; tejfehér bőr, karcsú idomok és telt ajak. Kétségkívül rendelkezett ezekkel a tulajdonságokkal, de az összehatás valahogy... furcsa volt. A „tejfehér” a „tésztaaszínű” megszépített változata volt, végtére is. A „karcsú” pedig költői kifejezés a „girhes”-re.

A bőre sápadt volt, az arca pedig beesett, ami éhező és legyengült ember kinézetét kölcsönözte neki. Hollófekete haja a derekáig ért, kivéve az öntörvényű, göndör frufrut. Az ajka és a szeme alatti bőr állandóan úgy nézett ki, mintha lila karikák tarkítanák, az orra pedig már legalább egyszer eltörtött. Ha az arca kirakójáték lett volna, legtöbbször egyből visszateszik a dobozba, befejezetlenül.

És alacsony is volt. Csontsovány. Alig volt annyi feneke, hogy a nadragja a helyén maradjon. Nem az a szépség, akiért szeretők halnának meg, és hadseregek vonulnának csatába, vagy hősök mézárólnának le egy istent vagy démont. Az ellentéte volt mindannak, amit a költőitek meséltek nektek, ebben biztos vagyok. Volt viszont a lánynak bája, kedves barátok. A költőitek meg baromságokat beszélnek.

A *Trelene Lovagja* egy kétárbócos brigantin volt, legénysége a Dweym-szigetekről jött. Nyakukat sárkányfog nyaklánc díszítette, hódolattal adózva istennőjüknek, Trelene-nek.* Az Itreyai Köztársaság hódította meg a szigetüket egy évszázaddal korábban. A dweymieknek sötét bőrük volt, legtöbbjük egy fejjel az átlagos itreyaiak fölé magasodott. A legenda szerint az óriások ékesszóló férfiakkal háló lányainak a leszármazottai voltak, de ennek a legendának a térbeli megalapozottsága komoly vizsgálatokat követően nem állja meg a helyét.** Leegyszerűsítve, a nép tagjai olyan nagyok voltak, mint egy bika, és olyan kemények, mint egy koporsószeg, és

* Az Óceánok Úrnője, a Világot Megívó Asszony, harmadszülött lánya a Fénynek és a Katlannak.

** Mennyire kellene részegnek lennie egy férfinak ahhoz, hogy átgondolt döntésnek véltje a romantikázást egy női óriással? Továbbá, az ittasságnak ezen a szintjén hogyan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az első benyomást nem tették kellemesebbé azzal, hogy arcukat gyakran díszítették leviatántetoválással.

A félelmetes kinézetüktől eltekintve a dweymiek kevésbé vendégként, mint inkább szent rakományként kezelték az utasaikat. Így annak ellenére, hogy egy tizenhat éves lány utazott a fedélzeten – egyedül, és csak egy kielezett sírcsontszilánk volt minden fegyvere –, a legtöbb tengerésztől távol állt a zaklatás gondolata is. Sajnos néhány újonnan felvett matróz a *Lovag* fedélzetén nem dweymi születésű volt. És közülük egynek ez a magányos lány jó prédának tűnt.

Az az igazság, hogy a szabad egyedüllét óráin kívül – és néhány szomorú esetben még akkor is – mindig számíthatsz bolondok társaságára.

Egy hetyke, itreyai nyikhaj volt, elég megnyerő mosollyal ahhoz, hogy szerezzen pár rovátkát az ágytámlájára. Nemezkalapját pávatoll díszítette. Hét hétig tart, mire a *Lovag* befut Ashkah-ba, és néhány férfinak ennyi idő túl sok csak a kezük társaságában. Így hát a legény nekidőlt a korlátnak a lány mellett, és pávatollát megbillentve rámosolygott.

– Csinos teremtés vagy – mondta.*

A lány hosszan végigmérte, majd szénfekete szemét újból a tenger felé fordította.

– Semmi dolgom önnel, uram.

– Ó, ugyan már, ne legyél ilyen, gyönyörűségem! Csak barátságos akarok lenni.

– Köszönöm, uram, de van elég barátom. Kérem, hagyjon!

– Nekem elég magányosnak tűnsz, lányka.

A legény egyik túlságosan is gyengéd kezével lesöpört egy hajszálat a lány arcáról. Ő megfordult, majd közelebb lépett azzal a mosollyal, ami igazság szerint a legszebb volt rajta. Miközben beszélt, kihúzta a gyilokját, és széles mosollyal nekinyomta azt a legtöbb férfiember bajának a forrásához.

– Ha még egyszer rám emeli a kezét, uram, a kincseivel etetem meg azokat a kibaszott sárkányokat.

lehetne elvárni tőle saját szerszámának biztonságos működtetését, arról nem is beszélve, hogy létrára lenne szüksége?

* Semmi kétség, egy költő veszett el benne.